

Вяра. — Ах, сестрици, разковниче найдох!

Двете се приближават, гледайки разковничето.

Надежда. — Колко красиво!

Любов. — Да го дадем на овчаря.

Трите орисници, стоят незабелязани. Щом чуват разговора на самодивите ги приближават.

Скорпия. — Вие забравяте, кога сме тук — щастие-то само ние. . .

Любов (сепнато) Ах, те били тук!

Скорпия. — Безпокоим ли ви?

Вяра. — (смутена) Да!

Водолей. — И защо?

Вяра. — Как защо! . . . Вие сте чеда на кромейши мрак и живеете в призрачни светове, гдето и най дивната хубост е проклятие.

Там кълнат зачатците на сжмнението; трясжкжт на крушението там се отеква. Там смехжт е плач, зарите — тжма.

Скорпия. — (иронично) Тжй ли!

Вяра. Да. Премждроста е вашата орисия. А где води тя? — Не е ли тя начало на всяко страдание; мжлчание на пустиня пред буря; поглед на змия пред джрвото с забранения плод . . .

Скорпия. — Нашите сестри хоро играят — да идем при тях.

Трите орисници хукват на доле и изчезват.

Мжлчание

Вяра. — Извора май избликва.

Надежда. — (застанала пред овчаря) Ей, овчарйо, извора избликва.

Косйо, сжстарен, брадясал, се сепва. Незабелязал никого шепне на себе си: тамам се разправях с Калина.

Надежда. — Тя е тука!

Косйо. — (още сжнлив) Какжв сжн! Сжн беше. . . . Калина видях . . . .

Вяра, Надежда и Любов застават пред него и го гледат весело.

— Вяра. Овчарйо, овчарйо . . . .

Чува се далечен глас на петел.

Самодивите изчезват.

Косйо чул гласа на петел става, тжрка си очите и се опомня.

— Хубав сжн! — прошепва с болка.